

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dững
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 5

Cũng chính trong thời điểm đó, khi Hán Búa đã nhận ra tình thế nguy hiểm và đang tính kế thoát thân thì ở căn phòng trong khách sạn mà hắn và Mỹ Hạnh đang thuê, có những điều không bình thường xảy ra.

Một bóng đen cao lớn thong thả đi trong hành lang của khách sạn. Khi đến trước cửa phòng của Hán Búa, hắn rút ra một sợi dây thép nhỏ, mở cửa rất thành thạo và lẩn ngay vào bên trong phòng.

Trong phòng mờ tối. Bóng đen nọ không bật đèn. Hắn bấm một chiếc đèn pin nhỏ và đi tiến đến chỗ chiếc tủ ở góc phòng. Lại một lần nữa hắn dùng sợi dây thép để mở cửa tủ. Trong tủ, ngoài cái túi đựng mấy bộ quần áo và đồ dùng cá nhân, không còn gì khác.

Sau một thoáng suy tính, bóng đen nọ đi lại phía chiếc giường. Hắn lật tung cả nệm và chăn gối, nhưng vẫn không tìm thấy gì. Chợt hắn dừng lại. Trong một cái gối hình như có những thứ mà hắn đang muốn tìm. Không đắn đo, hắn dùng mũi dao, thọc vào chiếc gối, xé tung nó ra. Sau đó hắn dốc ngược chiếc gối xuống nệm.

Hắn đã không nhầm. Từ trong gối rơi ra hàng chục chiếc nhẫn, dây chuyền và cả vàng lá. Tất cả tới khoảng hai chục cây vàng. Dưới ánh đèn pin, số vàng ấy sáng lấp loá như những đóm lửa. Sau khi đã dốc hết vàng ra, bóng đen quẳng chiếc gối và chụp tay vào đồng nhẫn, dây chuyền với một sự háo sức nóng nảy.

Chính giữa lúc đó, cửa ra vào căn phòng bật tung. Những ánh đèn pin sáng quắc tập trung chiếu thẳng vào mặt hắn. Một tiếng quát rần rỏi, dứt khoát vang lên:

-Đứng im!

Khuôn mặt đang méo xệch trong những luồng sáng chính là của Hai Phước. Mắt hắn bắt ánh đèn, đỏ rực lên như hai hòn than. Hắn từ từ đứng lên, hai tay buông thõng. Tiếng hô ban nãy lại vang lên:

-Giơ tay lên. Úp mặt vào tường!

Hai Phước không chống cự mà chỉ lặng lẽ tuân theo. Từ phía cửa chính của gian phòng, trung úy Thắng thận trọng tiến về phía hấn cùng với chiếc khóa sắt.

3.

...Hán Búa đã quyết định phương án để thoát khỏi hoàn cảnh này - mặc dù hy vọng rất mong manh. Nhưng hấn còn chưa kịp thực hiện ý đồ của mình thì Ba Thọ đã đứng lên và tiến thẳng đến chỗ chiếc bàn - nơi hấn và Mỹ Hạnh đang ngồi. Bằng một dáng vẻ đàng hoàng, Ba Thọ ngồi xuống trước mặt hai đứa. Không tháo kính ra khỏi mắt, hấn hỏi:

-Ông là Hán Búa?

Vẻ tự tin ấy làm cho Hán Búa hơi chần. Nhưng hấn vẫn có đủ bản lĩnh để hỏi lại Ba Thọ cũng bằng giọng bình thản như thế:

-Vậy sao?

Ba Thọ nhếch mép. Cái sọc giật giật. Hấn nói tiếp trong khi nhìn thẳng vào mắt Hai Búa:

-Mời ông ra ngoài, có chuyện cần nói.

Hán Búa đã lấy lại được bình tĩnh. Vừa đưa một miếng chả mực vào miệng, hấn vừa hỏi lại Ba Thọ bằng giọng thách thức:

-Không để cho người ta ăn xong bữa sao?

-Không! - Ba Thọ gằn giọng - Mày phải ra!

Câu ấy chưa dứt, cái mặt bàn nhậu bằng đá cùng với chén bát và nồi lẩu đang bốc khói nghi ngút đã lao thẳng vào Ba Thọ. Đồng thời, Hán Búa lao vọt ra khỏi nhà hàng, nhảy lên chiếc xe máy của hấn, nhanh chóng khởi động. Trong khi Ba Thọ còn đang đẩy chiếc bàn ra khỏi chân mình thì chiếc xe máy và Hán Búa đã lao vọt đi. Từ bên trong, Ba Thọ và Tư Bé cũng vội vã lao ra, khởi động xe máy và đuổi theo hướng Hán Búa đang chạy.

Không khí trong nhà hàng nhộn nhạo hấn lên. Cường và Mai Dung cùng với các trinh sát khác cũng vội vã nhảy lên xe máy, phóng theo hướng hai chiếc xe đã chạy khuất...

***

Hán Búa không có ý định chạy trốn. Hắn chỉ muốn kéo đối thủ của mình ra khỏi khu vực đang có đông người. Vốn là một kẻ ngang tàng và không mấy khi chịu lép vế, hắn quyết định sẽ có một cuộc huyết chiến với những kẻ đang muốn gây sự với hắn mà chính hắn cũng chưa rõ nguyên nhân tại sao? Bởi thế, khi đã ra đến khu vực vắng vẻ ở bãi Dâu, hắn dừng xe lại, đẩy vào một lùm cây và xuống xe đứng đợi. Ngay sau đó, chiếc xe máy chở Ba Thợ và Tư Bé cũng lao đến. Bọn chúng nhảy xuống xe, tiến thẳng đến chỗ Hán Búa đang đứng đợi. Trong bóng tối nhập nhoạng, các đối thủ lờ lờ nhìn nhau. Hán Búa đứng khoanh tay, quay lưng vào vách đá. Hắn chăm chăm nhìn Ba Thợ đang tiến lại trước mặt.

-Chúng mày muốn gì? - Hán Búa khề rít lên.

-Rồi mày sẽ biết ngay thôi!

Ba Thợ cũng gằn giọng trả lời và bất ngờ rút dao, nhảy bổ vào Hán Búa. Hai tên cướp bắt đầu quần nhau như những con thú dữ. Tư Bé vẫn đứng ở bên ngoài. Hắn nhận thấy chưa cần phải nhập cuộc vội. Hắn tin rằng chỉ cần một mình Ba Thợ cũng có đủ sức để bắt Hán Búa quy phục.

Trong khi đó, với những lưỡi dao trên tay, Hán Búa và Ba Thợ vẫn đang lượn vòng quanh nhau. Bất chợt, Hán học lên một tiếng rồi nhảy bổ vào Ba Thợ. Lưỡi dao của hắn hoa một vòng trên không. Nhưng Ba Thợ đã né tránh được. Bọn chúng lại tiếp tục lượn vòng. Đến lượt Ba Thợ ra tay. Hắn làm như định nhảy bổ vào Hán nhưng lại đứng sững lại ngay, đồng thời, tung chân giáng một cú đá nảy lửa. Cú đá ấy khiến Hán Búa ôm ngực, loạng choạng lùi lại mấy bước. Ba Thợ nhảy tới, xia thẳng dao vào bụng đối thủ nhưng Hán Búa đã nghiêng người né tránh và bắt gọn bàn tay cầm dao của Ba Thợ, vịn mạnh làm dao rơi xuống. Ngay sau đó, hắn thọc dao vào hông Ba Thợ. Nhưng đối thủ của hắn cũng không phải tay vừa. Hắn vung tay gạt mạnh lưỡi dao, đồng thời giáng một nắm đấm vào quai hàm làm cho Hán Búa phải bật lùi lại. Tiếp đó, cú đá của Ba Thợ đã làm văng con dao trên tay Hán Búa.

Hai tên cướp chỉ còn tay không tiếp tục quần nhau. Đến lúc đó, cả hai đều đã say máu. Chúng nhảy bổ vào nhau và ráng sức, tung ra những đòn chí mạng. Những cánh tay vung lên; những hàm răng nghiền chặt; những ánh mắt loé sáng như mắt dã thú....

Trận đấu ấy có thể còn sẽ kéo dài hơn nữa, nếu như Tư Bé không tham gia một cách bất ngờ. Từ sau một mô đá, hắn nhảy tới từ phía sau, giáng mạnh khẩu

sung ngắn đang cầm trong tay xuống đầu Hán Búa. Cú đánh bất ngờ khiến Hán Búa khựng lại. Lợi dụng điều đó, Ba Thạo phi thân bay tới, húc thẳng đầu vào ngực làm cho Hán gục hẳn.

Trong khi Tư Bé rút ra một sợi dây và trói hai tay của Hán Búa, Ba Thạo nâng cằm hắn lên. Khuôn mặt Hán Búa đã bê bết máu và từ trong khoé mép, máu vẫn đang rỉ rỉ chảy ra. Một lúc sau, hắn mới mở mắt ra được. Ba Thạo gằn giọng hỏi:

-Mày đã lấy được gì của người đàn bà có tên là Thùy Linh?

-Thùy Linh nào? - Hán Búa hẳn học hỏi lại.

-Đừng có vờ vịt. Đó là cái con đàn bà trẻ đẹp nhất trong số những đứa mà tụi mày tổ chức cho vượt biên giả ấy.

-Tao không biết! - Hán Búa nhô một bãi nước bọt đầy máu - Tao không cần trẻ đẹp. Tao chỉ cần tiền!

-Mày đã lấy của con mẹ những gì? - Ba Thạo nhắc lại câu hỏi bằng giọng đầy đe dọa.

-Một cây. Như những đứa khác.

Ba Thạo không còn giữ được bình tĩnh nữa. Hắn học lên, văng một tiếng chửi tục và vung cao nắm đấm. Bất chợt, một tiếng quát lớn vang lên ngay bên cạnh và những ánh đèn pin từ ba bề bốn bên đồng loạt chiếu tới làm cho bàn tay của hắn ngừng lại trên không và sau đó nặng nề buông thõng xuống. Từ bốn phía, các trinh sát nhanh chóng tiến lại.

Tiếng sóng biển vỗ vào vách đá vẫn không át được giọng nói rần rỏi của thiếu úy Cường:

-Các người đã bị bắt!

Ba Thạo và Tư Bé quay lại nhìn những người mới xuất hiện. Hán Búa cũng chống tay gượng ngồi dậy. Ba tên cướp cũng sát vào nhau trong khi thiếu úy Cường, thượng sỹ Mai Dung và các trinh sát quây lại. Khi một trinh sát đang lồng chiếc khóa sắt vào tay Ba Thạo, hắn bỗng hét lên một tiếng, rồi lao thẳng đi như một con thú dữ đã cùng đường. Người trinh sát nhanh nhẹn né tránh và đưa chân chặn đường chạy của Ba Thạo khiến hắn bị vướng chân, ngã nhoài trên cát. Nhân cơ hội đó, Hán Búa và Tư Bé cũng vùng bỏ chạy xuống mép biển nhưng các trinh sát đã nhanh chóng chặn đường bọn chúng.

Những cuộc đấu tay đôi nhanh chóng kết thúc. Hán Búa và tên Tư Bé đều đã bị khóa tay lại. Riêng Ba Theo đã kịp nhảy lên chiếc xe máy của hắn, đạp mạnh để khởi động và tăng ga. Chiếc xe chồm lên giống như một con ngựa bị quất, lao vút đi.

Mai Dung cũng nhảy lên một chiếc xe máy để đuổi theo Ba Theo. Nhưng chỉ được một quãng ngắn, cô đã bị hắn bỏ rơi. Một lúc sau, khi thiếu úy Cường cũng phóng tới trên một chiếc xe máy khác, anh thấy Mai Dung đang dừng xe tại một ngã tư vì không biết Ba Theo đã rẽ về hướng nào?

Tên cướp Ba Theo đã thoát khỏi mả lưới như vậy. Hắn là người duy nhất thoát khỏi cuộc vây bắt.

4.

Trong căn phòng dùng để xét hỏi, Hán Búa nhìn những người trước mặt mình. Có thể nhận thấy những nét ngạc nhiên thực sự đang toát ra từ đôi mắt của hắn. Hắn nói chậm rãi:

-Vâng, thưa các ông, tôi không biết tại sao tụi chúng nó lại biết rõ về vụ làm ăn của chúng tôi đến như vậy?

-Anh có biết mục đích của bọn chúng không? - Trung úy Thắng hỏi.

-Thưa ông! - Hán Búa nói bằng giọng bần khoản - Hình như bọn chúng đang kiếm một người đàn bà trong số những người vượt biên.

-Ai vậy?

-Một người tên là Thùy Linh. Chúng nói vậy nhưng tôi cũng không rõ cô ở đâu?

***

Vẫn trong căn phòng xét hỏi. Trung úy Thắng chấp hai tay sau lưng, đi đi lại lại bằng những bước ngắn với nét mặt căng thẳng. Kẻ đang ngồi ở bàn với khuôn mặt lì lợm là Hai Phước.

Thắng chợt dừng lại. Anh nhìn thẳng vào mắt tên cướp:

-Tại sao các anh lại săn lùng tên Hán Búa?

-Tôi đã nói rồi. Giữa tôi và thằng đó có thù riêng. Hắn nợ của tôi. Tôi đi đòi nợ. Chỉ có vậy thôi!

Hai Phước nói và quay mặt sang nơi khác. Thắng hỏi bằng giọng giễu cợt:

-Đi đòi nợ, mà lại cạy khóa cửa, chui vào phòng người ta vậy sao?

-Tôi phải lấy được tiền bằng mọi cách - Hai Phước thản nhiên trả lời.

-Tên Hán Búa nợ anh bao nhiêu?

-Hai chục cây – hai Phước gọn lỏn.

-Của ăn cướp hả? - Thắng nhìn xoáy vào mặt hắn.

Phước chịu đựng cái nhìn của anh bằng vẻ mặt lì lợm.

-Như vậy, anh không chối là anh và đồng bọn đã trún lột tiền, vàng của tên Hán Búa.

-Đúng! – Hai Phước ngang ngạnh gật đầu- Tôi không chối bỏ điều đó.

Dừng một lát, hắn hỏi bằng giọng khiêu khích:

-Các ông đã biết tội của tôi. Vậy còn chờ gì nữa mà không tổng tôi vô nhà giam?

***

So với Hai Phước, thái độ của tên Tư Bé có vẻ biết điều hơn. Sau khi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Thắng và Cường, hắn lé mắt liếc trộm họ rồi cúi đầu xuống. Lần này, người hỏi là Cường. Anh chăm chú quan sát thái độ của hắn rồi nhẹ nhàng hỏi:

-Chúng tôi đánh giá bản khai của anh là khá thành khẩn. Bây giờ, anh hãy nói rõ: kẻ nào đứng sau chuyện này?

-Thưa ông, ngoài Hai Phước, Ba Thọ còn có những người khác.

-Ai vậy?

Tư Bé đưa mắt lảo liên nhìn ra xung quanh như đang đề phòng một bóng ma vô hình nào đó. Cường động viên hắn:

-Đằng nào rồi chúng tôi cũng sẽ biết. Nếu anh thành khẩn khai, chỉ có lợi cho anh thôi.

Tư Bé lại cúi đầu xuống. Một lúc sau, hắn nói khe khẽ như sợ có ai nghe thấy:

-Thưa ông... Còn có một người nữa tên là Tư Hường...

5.

...Sóng biển vẫn dào dạt vỗ vào những vách đá của hoang đảo.

Thùy Linh ngồi bó gối trên một phiến đá ở sát mép nước, đưa mắt nhìn ra đại dương mênh mông. Trong đôi mắt đẹp với hàng mi dài của cô tràn ngập một nỗi buồn mênh mông, âm thầm...

Có lẽ trong cuộc đời mình, chưa bao giờ Thùy Linh lại nghĩ rằng có một lúc nào đó, cô ta sẽ phải sống cô độc một mình trên hoang đảo như thế này. Và điều đáng sợ nhất là mọi chuyện chỉ mới bắt đầu. Những kẻ tàn tàn nhẫn vẫn đang rình rập quanh cô. Chúng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào với những nanh vuốt của thú dữ để nhấn chìm cô vào sự quên lãng. Bởi vậy, sự cô đơn của cô không hề bình yên. Có những giông bão âm ỉ từ bên trong và chưa biết lúc nào, cơn giông dữ dội ấy sẽ ập tới với sức mạnh tàn bạo của nó.

Chính trong cái hoàn cảnh đáng sợ này, Thùy Linh có dịp nhìn lại cuộc đời mình. Cô nhớ lại những ngày đầu chung sống với Sáu Bình - chồng cô khi ấy chỉ mới mang lon trung úy. Họ đã có những tháng ngày hạnh phúc. Căn biệt thự của họ là quà tặng của ông bố Sáu Bình - một quan chức trong chính quyền ngụy Sài Gòn. Đó là một căn biệt thự đã gần trăm năm tuổi với hai tầng lầu, mặt hướng ra một vườn hoa nhỏ mà ông ta đã mua lại của một thương nhân Hoa kiều. Từ ngoài đường, phải đi trong một cái ngõ dài hơn hai chục thước mới đến cổng sắt của biệt thự. Do ngõ đâm thẳng vào nhà nên theo lời khuyên của một thầy phong thủy, người chủ cũ đã trồng một cây khế ở chính giữa sân để ngăn cản những luồng khí xấu. Đến nay, cây khế ấy đã trở thành một cây cổ thụ và năm nào cũng cho rất nhiều trái, khi chín rụng đầy sân.

Hình ảnh từ hồi tưởng cho Thùy Linh nhìn thấy một đôi trai gái đang đuổi theo nhau trên bãi biển. Cô gái đang chạy phía trước, tay ôm chiếc phao nhỏ. Đó là Thùy Linh. Sáu Bình đuổi theo sau cô. Anh ta cố ý vồ hụt để trò chơi đuổi bắt tiếp diễn như không bao giờ dứt. Cuối cùng, Thùy Linh mệt quá ngã nhào xuống làm bắn tung lên những bọt nước. Sáu Bình ngã theo cô. Xung quanh họ, sóng biển trào lên, ve vuốt...

Lại một cảnh hồi tưởng khác: Thùy Linh đang cầm lái một chiếc xuồng trên biển. Sáu Bình ngồi quay mặt lại đối diện với cô. Trong những làn sóng nhấp nhô, chiếc xuồng của họ lao đi, lướt như bay trên sóng và khuất dần vào hoàng hôn màu hồng đang bừng lên trên mặt biển chiều tím sẫm...

Cũng vẫn là cái màu tím hồng rực rỡ của hoàng hôn, nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình Thùy Linh trên bờ đá cằn cỗi của hoang đảo. Giấc mơ đã tan biến, nhưng vẫn còn để lại trên khuôn mặt khắc khổ của cô một nụ cười hạnh phúc

ngời sáng. Cô chớp chớp mắt và quay nhìn xung quanh. Vẫn là những vách đá cần cỗi. Thùy Linh thở dài. Từ trong đôi mắt buồn sâu thẳm của cô, một dòng nước mắt cay đắng chảy loang trên gò má. Trước mặt là đại dương, sau lưng là một hòn đảo hoang xơ trội. Hòn đảo nhỏ giống như một cái nhà tù, được bao bọc giữa một khối nước khổng lồ. Ở đó, Thùy Linh cũng cô đơn, cũng xơ trội như chình hòn đảo này! Sự so sánh làm cho cô ứa nước mắt. Cô đứng dậy, kéo cao cổ áo để che đỡ những ngọn gió chiều đang lồng lộng thổi tới và lững thững bước đi trên mép nước. Thỉnh thoảng, đôi mắt mang nỗi buồn trông trải của cô lại nhìn ra ngoài khơi xa. Nhưng biển vẫn vắng lặng, vẫn hoang vu như thế.

Phía tây, mặt trời đã lặn hẳn xuống nước. Hoàng hôn màu đỏ như máu đang hắt lên mặt biển. Thùy Linh đứng lặng, nhìn theo những ánh sáng đang tắt đi rất nhanh, mang đi một ngày chờ đợi của cô, tuy chính cô cũng không hiểu là mình đang chờ đợi cái gì?

***

Sau khi đã kiểm tra thật kỹ lưỡng tất cả những thứ có trong chiếc va li màu vàng của Thùy Linh thêm một lần nữa, Tư Hoàng hiểu rằng cái mà hắn đang tìm không có ở đó.

Mấy ngày qua, bọn chúng cũng đã đến nhà Thùy Linh, đột nhập vào bên trong và xem xét tất cả mọi góc ngách. Nhưng kết quả vẫn không khá hơn. Do đó, sau khi suy tính, Tư Hoàng quyết định phải trở lại đảo.

(Còn tiếp)

Đức Dũng